

Kateřina Šťastná

O dvou semínkách

ilustrace Sofie Helfert

triton

99

Text © Kateřina Štastná, 2026
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2026
Illustrations © Sofie Helfert, 2026
Cover design © Markéta Vydrová, 2026

Pro radost dětem vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
v Praze roku 2026 jako svou 3014. publikaci.
Vydání 1.

Jazyková redakce a korektury Viola Somogyi.
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH.
Ilustrace Sofie Helfert.

Grafický návrh obálky Markéta Vydrová.
Tisk Tiskárna a vydavatelství 999, s.r.o.
www.tridistri.cz
info@triton-books.cz

ISBN 978-80-7684-448-3

„Mamí, mamí, budeš nám vyprávět o dvou semínkách?“ škemrala dvojčata Pěta a Emička. Měli ten příběh moc rádi. Byl tak trochu i o nich. Semínka byla také dvojčata. Pocházela z jedné kyticky a byla stejně stará.

„To víte, že budu, ale potom už zavřete oči a budete spát, ano?“ pohladila maminka děti po hlavě, dala jim pusy na čelo, sedla si na postel a začala vyprávět. Děti přikývly, zavrtaly se do peřin, zavřely oči a otevřely uši.

Byla dvě semínka. Maminka jim dala jména Zrníček a Jadýrka. Zrníček byl kluk, Jadýrka holčička. Byla si podobná jako vejce vejci, prostě k nerozeznání! Jen jejich maminka dokázala poznat, kdo je kdo. Když jste byli u mě v bříšku vy, taky to nejdřív vypadalo, že jste úplně stejní. A takhle semínka byla moc zvědavá, co z nich vyroste. Taky jste zvědaví, co z vás vyroste? Jací budete, až budete dospělí? Jak budete vypadat, co budete

umět, jakou budete mít práci? Dvě semínka si slíbila, že se budou navzájem hlídat, sledovat se, starat se o sebe, dělit se o vodu a živiny a vůbec dávat na sebe navzájem pozor.

A přišlo jaro. Sluníčko začalo hrát, červíci a žížaly v půdě se pustili do práce a semínka se nemohla dočkat, až vyklíčí, až vykouknou jejich první lístečky nad zem a ona se poprvé nadechnou jarního svěžího vzduchu. Kdy to asi bude?

„Ty, Jadýrko, mně se tady nelíbí, je mi tu horko,“ řekl jednoho dne Zrníček a rozhodl se, že půjde do stínu. Opodál, v rohu zahrady, bylo křoví, které vypadalo útulně. Jadýrka si ale dělala starosti. „Zrníčku, tam to neznáme. Co když se ti něco stane? Co když ti nějaká kytky nebo pták ublíží? Víš, co jsme si slíbili?“ Ale Zrníček měl plnou hlavu toho krásného místa ve stínu a usmyslel si, že tam prostě půjde. „Uvidíš! Budu

mít krásnější květy než ty. A vůbec, nemáš mi co poroučet, je to moje rozhodnutí,“ otvíral si pusku na svou sestřičku. Byl na ni i trochu zlý. Jadýrce to bylo líto. Nejen proto, že si to nezasloužila, ale také proto, že se o brášku bála. Co když se mu tam opravdu něco stane? Navíc měla trochu strach, aby si nezkazil povahu. Aby nezačal být pyšný a svéhlavý.

Ale kdo ví, třeba má pravdu. Třeba je tady opravdu moc horko, pomyslela si Jadýrka. „Ale spoň prosím zůstaň tak blízko, abychom na sebe viděli, ano?“ prosila bratříčka. Zrníček to slíbil a odletěl do křoví, kde zapustil kořeny. Čas plynul, sluníčko svítilo a rostliny rostly.

„Jé, podívej!“ Na zahrádku přišla dvojčata Péťa a Emička. „Tady rostou nějaké nové kyticky. A tak daleko od sebe, jedna je na záhonku a druhá v křoví. Jaké asi budou mít květy?“ přemýšlely děti, zalily je a šly si zase hrát.

Sluníčko páliło až moc. Někdy to pro Jadýrku nebylo příjemné. Ale rostla a sílila a díky vodě,

kterou ji zalévaly děti, se jí dařilo. „Vidíš, jak jsem se rozhodl správně?“ lebedil si Zrníček ve stínu. Jenomže postupem času mu v tom stínu začalo být těsno. Zatímco Jadýrka měla dobrou půdu a plevel ze záhonku děti postupně vytrhávaly, v křoví se rozrůstal. Jeho kořeny začaly Zrníčka postupně utlačovat a on zjistil, že nemůže pořádně dýchat. Zatímco Jadýrka už skoro kvetla, Zrníček chřádl a uvědomil si, že udělal chybu. Jenomže teď už s tím nemohl nic udělat. Vrátit se zpátky nešlo. „Jadýrko, mně je to tak líto,“ plakal.

V tu chvíli přišly na zahradu děti. Věděly, že nemá smysl vytrhávat plevel v křoví, ale napadlo je něco jiného.